

80

"กรี๊ดดด~ พี่โตจิ้น!!!"

พี่ต๋อยโดนซังวอนอุตรงสันจุมุกและทรุดฮวบล้มลงไปทันทีราวกับคนไร้เรี่ยวแรงที่พุงร่วงกายตัวเองไม่ได้...เกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย มีอะไรผิดปกติงั้นหรือ!

"ลูกพี่!"

"แกอยู่ไหน!!"

พลั๊ก!!

พวกคุณอาปราดเข้าหาทันทีที่พี่ล้มลงด้วยความตกใจไม่น้อยไปกว่าฉัน แต่โดนพวกแก๊งแดกัลขวางไว้

"ฮึ้ย...คังโตจิ้น แกมัวทำอะไรอยู่!"

ซังวอนอุเอามือจับที่จุมุกเพราะถูกต๋อยพลางเหลือบมองพี่โตจิ้น

"สารเลว! ลูกชิ้นเดี๋ยวนี้นะ อย่ามาทำสำออย!!"

"..."

ก๊ก!!

"เฮ้! คังโตจิ้น แกยังไม่รีบลูกชิ้นมาอีกหรือ"

ซังวอนอุตะโกนด่าดั่งลั่นพลางใช้เท้าสะกิดร่างกาย แต่ไม่มีแม้

กระทั่งคำตอบ ร่างกายของพีนิ่งไม่ไหวติง

"ไอ้บ้า! เอาเท้าสกปรกของแกออกไป!!"

คุณอาเห็นเข้าจึงตะโกนคำออกมาอย่างเหลืออดตรงกับสิ่งที่ฉัน
อยากจะทำพอดี TT TT

ถ้าซังวอนอุเป็นหมูละก็ ฉันอยากจะตัดขาหมอนั้นเอามาแลเนื้อ
ออกเป็นชิ้นๆ แล้วก็กินซะ! แต่ซังวอนอุไม่สนใจคำพูดของคุณอาและ
พยายามกระซอกคอเสื้อพีให้ยื่นขึ้น

"แกเป็นอะไรไป! เฮ้ย...มันสลบไปแล้วนี่หว่า!"

ตบ!

ซังวอนอุปล่อยมือข้างที่จับคอเสื้อพีขึ้นมาด้วยความตกใจ ทำให้
พีล้มลงกระแทกพื้นอีกครั้ง

"พีโตะจิน!!"

ฉันออกแรงดิ้นราวกับมนุษย์จอมพลังก่อนจะมัดมือคนที่ถือปืนจ่อ
อยู่ออกและวิ่งไปหาพีทันที

ตบ!

หมอนั้นตกใจจนจับตัวฉันไว้ไม่ทัน

"พีโตะจิน...ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ! พี่ขึ้นมาเดี๋ยวนี้ล่ะ!!"

ฉันประคองพีโตะจินให้ขึ้นมานอนหนุนตักและลงเตียงแถมพีเบาๆ
เผื่อว่าจะทำให้พีได้สติขึ้นมาบ้าง ถ้ามีน้ำลัดถัง ฉันคงจะเอามาสาดใส่หน้า
พีแล้ว

"พีโตะจิน! ลืมตาสิ...ฮือๆๆ พี!!"

ไม่ว่าจะพยายามเพียงใด พีโตะจินก็ไม่มีทีท่าว่าจะฟื้นขึ้นมา ไม่รู้
ว่าหมอนั้นตอยพีทำอะไรน พี่ถึงได้ล้มลงจนไม่ได้สติแบบนี้

ฉันเอามือปิดน้ำตาที่ไหลออกมาอย่างลวกๆ และหันไปจ้องหน้า
ซังวอนอุที่ยืนอึ้งอยู่

คนเลว...ชั่วช้า... ถ้าพี่ชายฉันเป็นอะไรแม้แต่คนเดียว ฉันจะไม่
วันยกโทษให้แกเด็ดขาด! ต่อให้พวกแกทำร้ายฉันจนร่างกายแหลกเหลว
ฉันก็ต้องฆ่าคนอย่างแกให้ได้ จำคำพูดของฉันไว้ให้ดี!!!

สายตาของฉันถ่ายทอดความรู้สึกโกรธแค้นให้ซังวอนอูได้รับรู้
เพราะฉันทนเก็บกดความโกรธแค้นเอาไว้ไม่ได้อีกต่อไปแล้ว!

ฉันวางร่างของพี่ที่หลับตาสนิทลงบนพื้น ลูกชิ้นเย็นก่อนที่จะเดิน
ดุ่มๆ ตรงเข้าไปหาซังวอนอูและจ้องมองเขาด้วยนัยน์ตาที่ร้อนผ่าว

เพียะ!

ฉันฟาดฝ่ามือตรงแก้มของซังวอนอูเต็มแรง หมอนั่นมองฉันอย่าง
ตกตะลึง แต่พอตั้งสติได้ซังวอนอูก็จ้องหน้าฉันเขม็ง

"คนเลว...นายมันชั่วช้าที่สุด! คนชั่วลาดตาขาว!" ฉันด่ากราดไล่

"นี่...แกถือดียังไง!"

"แก...แกทำอะไรได้จิน!! ฮือๆๆ ทำไมพี่ได้จินเป็นแบบนี้ ฮือๆๆ
แกทำอะไรเขา คนสารเลว...คนชั่วลาดตาขาว...ตายไปซะได้ก็ดี ฮือๆๆ"

ฉันกระซอกคอเสื้อซังวอนอูและรัวทุบที่อกของหมอนั่นด้วยความ
โมโหและเสียใจจนแทบบ้า

"ยัยบ้า ปล่อยไว้ไม่ได้แล้ว!!"

ซังวอนอูมองฉันพลาตวอดเสียงดังอย่างไม่สบอารมณ์นัก แต่เวลา
นี้ฉันไม่รู้สึกหวาดกลัวเลยสักนิดเพราะในหัวของฉันเต็มไปด้วยความรู้สึก
ห่วงใยพี่โดจินและโกรธแค้นซังวอนอู

"ฮือๆๆ แกต้องชดใช้!! พี่ชายฉันเป็นคนแข็งแรง...น่ากลัว...เขาไม่
มีทางล้มลงไปแบบนั้น คนพี่มีอวัยวะทุกอย่างแถมไม่มีทางเอาชนะเขา
ได้หรอก ฮือๆๆ แล้วทำไม...ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้...ฮือๆๆ..."

ลำคอของฉันแหบแห้งจนพูดต่อไปไม่ไหวแล้ว

"ฮือๆๆ"

"ยัยผู้หญิงโรคจิต!! ใครไปทำอะไรให้แก..."

อึก! ตูบ!

ซังวอนอูคงเริ่มรำคาญหมัดที่ฉันรัวใส่ นับครั้งไม่ถ้วน หมอนั่นจึง
ผลักฉันออกและเงื้อมือขึ้นสุดแขนตั้งท่าจะตบ แต่ก่อนที่มือของหมอนั่น
จะสัมผัสแก้มของฉัน...

โครม!!

เสียงประตูโดนกระชากเปิดเต็มแรง

"พีคัง!!!"

เสียงของนายคิงคองทำให้ซังวอนอุชะงักมือที่กำลังจะฟาดลงมาถึงแก้มของฉัน โชคดีนะที่เรายังมีคิงคองจิตใจดีคอยผดุงคุณธรรม

"พีใหญ่!! พวกเรามาแล้วครับ!!"

นายคิงคองวิ่งเข้ามาในโกดังพร้อมกับพวกที่ตามมาข้างหลังด้วย เป็นพรวน อ้อ! หรือว่าจะเป็นคนจากแก๊งที่เคยเจอที่ปูซานนะ --? สงสัยว่าฉันจะอายุมากจนกลายเป็นคนชี่หลังขี้ลมแบบนี้ อย่างน้อยฉันก็ยังพอจะจำได้ว่าคนพวกนี้เป็นแก๊งมาเพียที่อยู่ในปูซาน ว่าแต่...พวกเขาที่มาที่นี่ได้ยังไงกันล่ะ

"ไอ้พวกนั้น...มันโผล่มาจากไหน!"

ซังวอนอุมองแก๊งแฮฮุนแดพรางทำหน้ามู๋ (निकออกแล้วละว่าชื่อแก๊งแฮฮุนแด)

ก่อนที่ประตูโกดังจะถูกปิดลง ชายคนหนึ่งก็เดินตามเข้ามาด้วยอีกคน พะ...พ่อ!

"เจ้าหญิง!! อยู่ที่ไหนลูก พ่อมาแล้ว!"

พ่อจริงๆ ด้วย...พ่อมาที่นี่ได้ยังไงกันนะ ฉันงงไปหมดแล้ว

"นั่น...แก!! ยังไม่เอามือลงอีกหรือ"

พ่อเห็นซังวอนอุจับตัวฉันไว้จึงขี้อมาและทำท่าทางโกรธจนตัวสั่น

"ตาแกนี่ก็อีกคน ทำไมมีคนมาเกะกะกันเต็มไปหมดเลยละเนี่ย!"

ซังวอนอุผลักฉันกระเด็นไปโดนผนังพรางทำสีหน้าเคร่งเครียด เจ็บชะมัด TT TT

"ตายล่ะ! เจ้าหญิง!! ไม่เป็นไรใช่ไหม สารเลว...แกตายคามือฉันแน่! อ้าก~ วันนี้แกไม่รอดแน่"

ตึกๆ!!

พ่อโกรธมาก ดวงตามีไฟลุกโชนและพุ่งเข้าไปหาซังวอนอุ

"ไอ้ย!!!"

ในที่สุด...พ่อก็โดนต่อยเข้าเป้าตาเต็มเปา -O-

"พ่อ!!!"

ฉันรีบเข้าไปหาพ่อ

"เจ้าหญิง...พ่อไม่เป็นไรหรอก แต่ดูท่าว่าพ่อจะโดนตอยเข้าที่ตา
แะะ ทำไมมันถึงมีดไปหมดแบบนี้ละ!"

"พ่อมาทำอะไรที่นี่"

"ถามได้...ก็มาช่วยลูกนะสิ จำไม่ได้หรือว่าพ่อเคยเป็นถึงนักเลง
ใหญ่ ถ้ามั่นใจได้สักสองปี ไร่บ้านพวกนี้ไม่พอมือพ่อหรอก!"

"..."

"เจ้าหญิงไม่เชื่อพ่อหรือ"

แน่นอน! ใครที่ไหนจะไปเชื่อ =_="

"เฮ้อ~ คุณลุงไม่อีกแล้ว เลิกโกหกลูกสาวตัวเองทีเถอะ"

"ใครบอกแก ไร่ที่มเหย!!"

"พวกแกอย่ามัวมากัดกันเอง! พี่โตจินล่ะอยู่ที่ไหน"

"ฮือ สงสัยว่าเจ้าพวกนี้จะเป็นสุนัขรับใช้ของคังโดจิน" ชังวอนอุแค่น
เสียงว่า

"เออไอซี!! แล้วแกละ...สุนัขรับใช้ของชังวอนอุจันนิ"

"เฮอะ...ใจแบบนี้ถึงได้เป็นลูกน้องใจ ฉันนี่แหละชังวอนอุ!!"

"หา! กะ...แกเองหรือมาเพี้ยชังแดกัล"

ชังแดกัล...-_-

"ชัง...อะไรนะ!"

ชังวอนอุตกใจ คิดว่าตัวเองหูผาดจนฟังผิดเลยย้อนถาม

"ชังแดกัลไง!! ทำไม...หรือว่าแกไม่พอใจ"

เสียงนายคิงคองดังสนั่นหวั่นไหว

"น่าห่า...สงสัยว่าพวกแกอยากจะทำอะไรไปนอนวัดพื้นเหมือนคังโดจิน
สินะ" ชังวอนอุว่า

"อะไรนะ! แกว่าใครจะลงไปนอนวัดพื้นวะ!!"

นายคิงคองแห่งแฮคุนแดไม่เข้าใจในสิ่งที่ชังวอนอุพูดจึงกวาด
สายตามองรอบตัว

"เฮือก!! อะ...พี่ใหญ่"

ตอนนั้นเองที่นายคิงคองเห็นร่างพี่น้องสนบอยู่ที่พื้น

"พี่คัง...พี่เป็นอะไรไปครับ พี่นลิครับลูกพี่!"

นายคิงคองลงเข่าตัวพี่และร้องเรียกชื่อ

"โดจินเป็นอะไรไป เจ้าหญิง...บอกพ่อมาซิ!"

"ฮึ๊กๆ หนูเองก็ไม่รู้เหมือนกัน"

พอพ่อถาม น้ำตาของฉันก็พานจะไหลออกมาอีกจนได้...ทำไมนะ

"เฮ้! ชังแดกัล ฝีมือพวกแกไฉนวะ วันนี้แกไม่รอดแน่!! พวกแกมัว

ยีนเซ่อทำอะไรอยู่..." นายคิงคองว่า

"ครับ!! ลูกพี่!!"

พอโดนตั้งคำถามว่ามัวยีนเซ่อทำอะไรอยู่ พวกแก๊งแฮกุนแดก็พร้อมใจกันตอบว่า 'ครับ' และพุ่งเข้าตะลุมบอนกับสมาชิกแก๊งแดกัล ถ้าถามว่าทำอะไรอยู่ ก็สมควรจะตอบว่ากำลังทำอะไรกันอยู่ไม่ใช่หรอ -- ฉันไม่เข้าใจภาษาท้องถิ่นของคนปูซานเอาซะเลย (นี่ฉันดูโง่มากเลย ไฉนวะ --○--)

สมาชิกแก๊งแฮกุนแดช่วยพวกคุณอาที่โดนแก๊งแดกัลจับตัวไว้ ทำให้คนในแก๊งแดกัลตกใจจนเปลี่ยนเป้าหมายหันมาต่อสู้กับสมาชิกแก๊งแฮกุนแด

พลัก!! โครม!!!

"พวกแก เด็ดหัวพวกมันออกให้หมด!!!"

ตบ!!

เด็ดหัวออก...= _= พูอะไรตกลงซะมิด ฮ่าๆ ตอนแรกฉันคิดว่าพวกแก๊งแฮกุนแดไม่มีทางเอาชนะแก๊งแดกัลได้หรอก แต่สุดท้ายพวกเขาก็เป็นฝ่ายได้เปรียบ คิดว่าจะแพ้ตั้งแต่แรกแล้วซะอีก พี่โดจิน...เพราะพี่เป็นคนดี รอบกายพี่จึงมีแต่คนดีอยู่แบบนี้ ไม่ใช่เพราะฝีมือการต่อสู้ที่เก่งกาจหรือว่าความแข็งแกร่งของพี่หรอกนะ พี่เป็นคนที่มีค่าคนหนึ่งและสามารถเอาชนะใจคนได้ ดังนั้นพี่จะต้องมีความสุข...ต้องมีแต่ความสุขเท่านั้น! เพราะฉัน...อยากให้เห็นเป็นอย่างนั้น ฉันไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ขอแค่พี่

มีความสุขเท่านั้น พี่โตจิ้น...อดทนอีกนิดนะ!!

ตบ! ตบ!

"โง่จริง! พวกแกมัวทำอะไรอยู่ ทำไมเอาชนะไอ้พวกบ้านนอกนั้นไม่ได้สักที!!"

ซึ่งวอนอุโกรธจัดจึงตะโกนด่าลูกน้องตัวเอง แก๊งแฮกุนแต่ไม่ได้แข็งแรงแมาจากไหน ถ้าวัดกันด้วยจำนวนคนละก็ แก๊งแดกัลสามารถเอาชนะแก๊งแฮกุนแต่ได้อย่างง่ายดาย แต่ทุกคนก็พยายามสู้กันอย่างไม่ลดละ ซึ่งวอนอุเห็นว่าปล่อยให้เป็นแบบนี้ไม่ได้แล้วจึงคว้าปืนจากชายคนที่พกปืนไว้ยิงขึ้นฟ้า

เปรี้ยง!!

"พวกสารเลว! นั่งลงให้หมด!!!"

เสียงปืนดังก้องอยู่ในโกดังราวกับบอกเป็นนัยว่า 'หยุดเดี๋ยวนี้' หากตอนนี้ใครกำลังเดินอยู่ คงต้องแข็งที่อู่อยู่ในที่นั่นแน่

ตอนแรกฉันคิดว่าเรื่องจะจบลงแบบนี้ แต่เหมือนสวรรค์ทรงโปรด... ฮันที่อยู่ด้านหลังค่อยๆ ยันตัวเองให้ลุกขึ้นและกระโจนเข้าใส่ทำให้ซึ่งวอนอุล้มคว่ำลงทันที

"ไอ้ขี้ขลาด!!!"

พลัก! ตบ! ตบ!

โชคดี...ฮันรับหน้าที่ช่วงสุดท้ายอดซึ่งวอนอุและพวกที่เหลือล้มระเนระนาด พวกแก๊งแฮกุนแด พวกคุณฮา พ่อ แล้วก็ตัวฉันต่างถอนหายใจอย่างโล่งอก เพราะทุกคนเหน็ดเหนื่อยกับการต่อสู้มามากพอแล้ว

"ลูกพี่คัง ลืมตาสีครับ!!"

"เฮ้~ ไฉ่จั่ง พี่นลิ!!"

พ่อและนายคิงคงพยายามช่วยทำให้พี่โตจิ้นฟื้น ปล่อยทิ้งไว้แบบนี้ไม่ได้แล้วละ... แต่ฉันไม่รู้ว่าจะต้องเริ่มทำอะไรก่อนดีจึงได้แต่ยืนนิ่งอยู่กับที่เท่านั้น

"เสียสติกันไปหมดแล้วหรือไง! พาคังโตจิ้นไปโรงพยาบาลสิ คิดว่าหมอนั่นนอนหลับอยู่หรือไง"

ใช่แล้ว! โรงพยาบาล...ต้องพาพี่ไปโรงพยาบาล!
ตอนนั้นฉันนึกตำหนิตัวเองที่ลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท
"รถอยู่ไหน"

"เอ่อ...จอดอยู่ทางด้านโน้น!!"

ฮันแบกพี่ขึ้นหลังและหันมาถามนายคิงคอง นายคิงคองสะดุ้ง
ตกใจทำหน้าเล็กน้อยก่อนจะซื้อมอเตอร์ไซด์ออกไปด้านนอกเพื่อบอกเป็นนัยว่าให้ฮันเดิน
ตามมา

พี่โตจิน...พี่คงจะไม่เป็นอะไรมากใช้มั้ย

(สาวน้อย...ต่อไปนี่ชีวิตของเจ้าจะมีแต่ความสุขเพื่อทดแทนวันคืน
ที่เจ้าเคยเสียน้ำตา ข้าจะมอบความสุขเป็นของขวัญให้แก่ชีวิตที่น่าสงสาร
ของเจ้า...)

81

โรงพยาบาล

เอี้ยดด!

รถของนายคิงคองมาถึงโรงพยาบาลอย่างรวดเร็วพร้อมกับรถที่พ่อ
และพวกคุณอาขับตามมาติดๆ

อึบ!!

ทันทีที่รถจอด ฮันก็ลงจากรถและแบกพี่ขึ้นหลัง

"โตจิน! ตื่นสิ... แกมัวทำอะไรอยู่ แบกให้มันดีๆ หน่อยสิ!"

พ่อลงจากรถและหันไปตะคอกใส่ฮันอย่างไม่สบอารมณ์นัก

"คุณลุง เจียบหน่อยได้มั๊ยครับ! บ้าจริง...ซึ่ป่นซะมัด!"

ฮันว่าพอลงดินพอลให้หลบก่อนจะวิ่งเข้าไปในโรงพยาบาล

"เด็กนี่...นิสัยเหมือนโตจินไม่มีผิด"

"เหมือนกันตรงไหนครับ"

"จะอะไรซะอีกล่ะ ก็ไอ้นิสัยปากเสียแบบนั้นไง!"

พ่อดูท่าทางไม่พอใจเท่าที่ของฮันเอาหลายๆ ขณะที่พวกเราเดินตาม

ฮันเข้าไปข้างใน

"เฮ้~ รีบเรียกหมอมาลี! มัวยืนเช่อทำอะไรกันอยู่!!"

ฮันเดินเข้าไปในโรงพยาบาลและตะโกนเรียกพยาบาล แต่ท่าทางของฮันทำให้พวกพยาบาลออกอาการงุนงงมองหน้ากันเองเพราะทำอะไรไม่ถูก

"พยาบาลยู...เกิดอะไรขึ้น!"

ในที่สุดคุณหมอมอคนหนึ่งก็เดินผ่านมาเห็นและหันไปถามนางพยาบาล

"คุณเป็นหมอไช้มั๊ย" ฮันถาม

"ครับ ว่าแต่...เกิดอะไรขึ้นครับเนี่ย"

คุณหมอมอเหลือบมองร่างของพีโดจินที่ฮันแบกไว้บนหลัง

"อะไรกัน ผมต้องเป็นฝ่ายถามคุณมากกว่า! ไอ้บ้านี้มันเป็นอะไรก็ไม่รู้..."

ฮันพูดจายกย่องจนคุณหมอมอเริ่มทำหน้าไม่พอใจ พอฉันลองสังเกตดูดีๆ โรงพยาบาลนี่คือโรงพยาบาลที่พีเคยมารักษาเมื่อคราวก่อนตอนที่โดนพวกแก๊งแดกัลเอามีดแทงนี่นา และคุณหมอมอคนนี้เป็นหมอมอเดียวกับคนที่เคยเย็บแผลให้พีด้วย

"ผมกำลังจะถามว่า..."

"อ้าว~ คุณหมอมอหรือเปล่าครับ? ช่วยลูกชายผมด้วย ไอ้บ้านี้เป็นอะไรไปก็ไม่รู้!"

พ่อเดาเอาว่าผู้ชายคนนี้อาจจะเป็นหมोजึงพูดแทรกขึ้นมากลางคัน
คุณหมอมอกระแอมที่นึ่งและเงยหน้าขึ้นช้าๆ มองหน้าพีโดจิน

"อะแยม! ไหนขอดูหน่อย อิม...ปล่อยไว้ไม่ได้แล้วละ!!"

ทำไมคุณหมอมอทำตาโตตกใจขนาดนั้นละ หรือว่าจะมีอะไรร้ายแรง...พีคงไม่ได้เป็นโรคร้ายหรอกนะ

"ทำ...ทำไม มีปัญหาอะไรหรือ! หมอ!! ลูกพีคังของเราเป็นอะไรไปครับ หรือว่า...ตกตะลึงในความหล่อ? โอ๊ย~ พูดอะไรออกมาบ้างสิครับ!"

สีหน้าของคุณหมอมอทำให้พ่อกับนายคิงคองถามขึ้นเสียงสูงรวมถึงตัวฉันที่พลอยวิตกกังวลไปด้วย หลังจากนั้น...

"ก่อนอื่น...เราต้องรีบพาเขาเข้าห้องผ่าตัดด่วน พยาบาลยู!"

"คะคุณหมอ"

"เตรียมพาผู้ป่วยเข้าห้องผ่าตัด!!"

ตึกตึก!! หัวใจของฉันเต้นระทึกราวกับจะปะทะออกมา

"ผ่าตัดหรือคะ?" ฉันถาม

"ใช่! พยาบาลยู พยาบาลซอง!! มัวยืนทำอะไรกันอยู่ ยังไม่รีบอีกหรือ!! ช่วยติดต่อคุณหมอคิมด่วน!!"

คุณหมอสั่งให้พยาบาลพาพี่ที่นอนอยู่บนเตียงไปที่ห้องผ่าตัดและเดินไปพร้อมกับหมออีกคนที่เรียกมา

"พี่โดจินยังไม่ตายและไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรงใช่ไหมคะ?"

ฉันเดินตามหลังไปตึกๆ พลังถามคุณหมอ ขอแค่คุณหมอบอกว่า 'ครับ' เท่านั้น หรือไม่กี่... 'ไม่เป็นอะไรมาก ไม่ต้องห่วงหรอกนะ' ได้โปรดเถอะ ช่วยพูดอะไรออกมาสักคำ!

"ตามเข้ามาไม่ได้นะคะ"

ปัง!!!

คนใจดำ... สุดท้ายคุณหมอก็ไม่ยอมพูดหรือตอบอะไรออกมาเลย แดมยังปิดประตูห้องผ่าตัดอีก

ก๊ก!

ฉันทรุดตัวลงนั่งที่พื้น

"ฮึ...ฮึกๆ"

"ดาจิน อย่าร้องไห้ล่ะ... โดจินจะต้องปลอดภัย!"

พอนั่งลงพลังตึงฉันเข้ามาอกอดและพูดปลอบใจ แต่ฉันไม่สามารถห้ามตัวเองไม่ให้ร้องไห้เหมือนอย่างที่พอบอกได้และได้แต่ปล่อยให้น้ำตาไหลออกมาจนกว่าจะพอใจ

"ฮึก...พี่โดจิน"

"ทำไมหรือ"

"พี่...ฮึกๆ...จะปลอดภัยจริงๆ ใช่ไหมคะ หนูเป็นห่วงเขา...ฮึอๆ..."

"แน่นอน! โดจินแข็งแรงจะตายไป บางทีเขาอาจจะปวดหัวมาก